

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Οικονομικό κωμικό

ΦΛΩΡΑ ΜΠΙΡΙΑΔΑΝΤΗ

(ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Σας παρακαλώ, του άπαντησε, δώστε μου μιάς εβδομάδος καρμό. Γιατί θέλετε να σας απαντήσω τη στιγμή αυτή βιαστικά κ' άπερισκέπτα;

Τή τελευταία αυτά λόγια μου τόν καλμάρισαν.

—Έστω, μου είπε, θα περιμένω.

—Σας ευχαριστώ.

—Μιά βδομάδα μονάχα;

—Ναι.

—Και τότε;

—Θα σας απαντήσω.

—Οριστικά.

—Ναι, οριστικά και με ειλικρίνεια.

—Πολύ καλά. Σύμφωνα.

Δόξα σοι ο Θεός! σκέφτηκε. Έγλύτωσα. Θα μ' αφήση ήσυχη. Και μέσα στην εβδομάδα αυτή, κάτι θα σκεφθώ, κάτι θα γίνη. Δεν θα μ' έγκαταλείψη ο Θεός. Θα μιλήσω και με τους γονείς μου κι' όλα θα κανονιστούν.

—Άς περάσουμε στην τραπέζια, μου είπε ο Άρτέμης. Δεν πεινάς;

Θα ήθελα να του άρνηθώ και να περάσω άμέσως στην κρεβατοκάμαρά μου. Μά δεν τώ έκαμα. Θα ήταν πρόστιχο εκ μέρους μου.

—Δεν πεινώ, καθόλου σχεδόν, του άπάντησα. Όσοσο, θάρβω να σας κρατήσω συντροφιά.

—Ευχαριστώ! μου είπε και τώ μάτια του άστραψαν παράξενα.

Τώ έπρόσεξα αυτό, άλλα χωρίς να υπομιαστώ τίποτα. Τώ άπέδωσα στην ευχαρίστησι που τώ έκαμε ή άπάντησι που τώ έδωσα.

Περάσαμε στην τραπέζια.

Ο Λεάνδρος δεν ήρθε να φάη μαζί μας. Έμεινε κλεισμένος στο δωμάτιό του.

Ο Άρτέμης δεν έδωσε την παραμικρή σημασία σ' αυτό. Άρχισε να τρώη μ' όρεξι, σαν να μην είχε συμβεί τίποτα. Αυτό με παρέσυρε και μένα να ταιμπήσω λίγο από τώ φαγητό μου. Μολαταύτα μουκανε κακή έντύπωσι ή άδιαφορία του Άρτέμη, γιά τώ παιδί του. Δεν ρώτησε καν άν ο Λεάνδρος έπρόκειτο να φάη στο δωμάτιό του.

Στό τραπέζι έπιαμε μύρα παγωμένη.

Γην έιχε φέρει ο Άρτέμης τώ πρωί τής ίδιας ήμέρας, λέγοντας πώς είνε δώρο κάποιου φίλου του. Έν τούτοις, τήν βρήκα πικρή στη γεύσι και καθόλου ευχάριστη.

—Γιατί δεν πίνεις, Φλώρα; με ρώτησε ο Άρτέμης, βλέποντας πώς μόλις δυο-τρια δάχτυλα είχα πιη άπ' τώ ποτήρι μου. Δεν σου άρέσει;

—Όχι δά, καλή είνε, άπάντησα, μά δεν έχω τόσο κέφι άπόψε.

—Ένας λόγος παραπάνω, άγαπητή μου. Πρέπει να πιης, γιά να κνήσει κέφι.

Λέγοντας τώ λόγια αυτά, γέμισε ξέγελα τώ ποτήρια μας και

τουόγκρισε τώ δικό του με τώ δικό μου.

—Στήν υγεία σου, Φλώρα! μου είπε. Σου εύχομα καλή ευτυχία...

—Ευχαριστώ! ψιθύρισα.

Κι' άδειασα τώ ποτήρι μου, παρ' όλη τήν άκεφιά μου και τήν κακή γεύσι τής μτυρας.

Μετά τώ φρούτα, ο Άρτέμης άναψε ένα πούρο και ξαναέμιση τώ ποτήρια με μύρα. Συγχρόνως φώναξε τήν καμαριέρα και τή ρώτησε:

—Κοιμήθηκε ο Λεάνδρος;

—Υποθέτω, κύριε, άπάντησε ή καμαριέρα.

—Πώς τώ υποθέτεις; Δεν είσαι βέβαιη άν κοιμήθηκε ή όχι;

—Ασφαλώς θα κοιμήθηκε, κύριε. Τώ φώς του δωματίου του είνε σβουστό.

—Πολύ καλά, πήγαινε...

Όταν έφυγε ή καμαριέρα, ο Άρτέμης μου είπε να πιώ λίγη άκόμη μύρα.

—Άδειάστε τώ ποτήρι σας, Φλώρα, με συμβούλεψε. Θα σας κάμη καλό.

—Ευχαριστώ, άπάντησα. Δεν διψώ καθόλου.

—Δεν θέλετε να πιήτε ένα ποτήρι άκόμη, πρós χάρη μου;

—Θα μου κάμη κακό. Μην έπιμένετε, σας παρακαλώ.

Πραγματικώς, ήμουν κιόλας άρκετά ζαλιωμένη. Δεν ξέρω γιατί, ή μύρα που είχα πιη με είχε πειράξει. Όταν μάλιστα ο Άρτέμης έπέμενε να πιώ άκόμα, μιά ύποψια πέρασε άπ' τώ μυαλό μου κι' άνατριχίασα...

Άν ή γλυκύτης κι' ή καλωσύνη που μουδειχνε, έπειτα από τόσα έπεισόδια, ήσαν ψεύτικες; Άν προσποιόταν; Άν είχε ρίξει στο ποτήρι μου τίποτε, χωρίς να τώ καταλάβω;

Η σκέψις αυτές με πάγωσαν δόλοκληρη.

Άν όλ' αυτά ήσαν αλήθεια, ήμουν χαμένη!

Θάμεια στα χέρια του άνυπεράσπιτη...

Η ζαλάδα μου μεγάλωσε τώρα...

Φοβόμουν πολύ, έτρεμα...

Ο Άρτέμης άντελήθη τήν ταραχή μου και μου είπε:

—Γιατί έχασες τώ κέφι σου, άγαπητή μου;

Η φωνή του είχε κάτι τώ ειρωνικό, τώ σατανικό.

Άποφάσισα να προσποιηθώ κι' έγώ, όσο μπορούσα. Μόνον με τήν πονηρία θα γλύτωνά άπ' τώ νύχια του.

—Δεν έχω τίποτε, τώ άπάντησα, χαμογελώντας ψεύτικα. Έσα-εσα, νοιώθω τόν έαυτό μου τόσο καλά!

—Αλήθεια!

—Μά ναι.

—Τόσο τώ καλύτερο. Άς πιούμε λοιπόν στην υγεία σου, άφου δεν θέλεις να πιης στη δική μου.

Η έπιμονή του αυτή ένισχυσε τούς φόβους μου.

Μολαταύτα συγκρατήθηκα. Χρειαζόταν μεγάλη ψυχραιμία και τέχνη, γιά να ξεγελάσω τόν καταχθόνιο αυτόν άνθρωπο.

Τόν φίλησα στο μέτωπο κι' έκανα να φύγω....

—“Ω, όχι, όχι, μη μου ζητάτε να πω, του είπα. Δέν είμαι συνηθισμένη να πίνω...”

—Ούτε μύρσα;

—Τίποτε άπολύτως. Στο σπίτι μας έπινα μονάχα νερό.

—Αυτό δέν είνε οσωτό, αγάπη μου. Λίγη μύρσα δέν βλάφτει.

—Κι' όμως, δέν ξέρετε πόσο ζαλιόστηκα. Το κεφάλι μου είνε τόσο βαρύ!

—Αλήθεια;

—Ναί, πολύ βαρύ. Θά...

—Λέγε... λέγε, μη διατάξεις, αγάπη μου.

—Θά ήθελα να πάω να αναπαυθώ λίγο. Αυτό θά μούκανε καλό.

Πάλιν άστραψαν τά μάτια του 'Αρτέμη.

Κάτι συνέβαινε άσφαλώς.

Κάτι τώ τρομερό...

Χαμοέλασε γλυκά και μου είπε με φωνή στοργική:

—“Όπως αγαπάς, αγαπήτη μου Φλώρα. Δέν θέλω να σε βασανίζω. Κάθε άλλο μάλιστα. Πήγαινε ν' αναπαυθής, κόρη μου. Έγώ θά περάσω στό γραφείο μου. Έχω να εργασθώ πολύ ά-τόψε.

Δέν περίμενε να μου τώ ξαναπή.

Σηκώθηκα, τόν καληνύχτησα και τράβηξα για τήν κρεβάτο-κάμαρά μου. Καταλάβαινα, καθώς έφευγα, τά μάτια του καρφωμένα άπάνω μου.

Τι περίμενε, Θεέ μου

Τι άτιμία είχε διαπραΐξει πά-λι;

Μπήκα στό δωμάτιό μου και κάθησα στην άκρη τού κρεβάτου. Τό κεφάλι μου ήταν βαρύ. Τά πόδια μου μόλις με βασιτούσαν. Κι' ένστάτα, Θεέ μου, πώς ένύστασα!

Τά βλέφαρά μου έκλειναν, σάν να ήταν από μολύβι.

—“Όχι, δέν πρέπει να κοιμηθώ, ψιθύρισα.

Κι' άμέσως συγκέντρωσα ό-λες μου τίς δυνάμεις, σηκώθηκα άπάνω κι' έχουσα άφθονο νερό στό κεφάλι μου.

Αυτό με δρόσισε κάπως, με συνέφερε.

—“Α! σατανά! ψιθύρισα. Κάτι μωβριές άσφαλώς στη μύρσα.

Δέν έπρεπε ωστόσο να χάνω καιρό.

Μπορούσε να χάσω άπ' τή μιá στιγμή στην άλλη τίς αισθήσεις μου. Καί τότε...

“Ω! Θεέ μου, έφριξα!

Τά μάτια μου καρφώθηκαν στην πόρτα.

Και τότε είδα, με φρίκη, ότι κάποιος είχε βγάλει τώ σύρτη!

Ναί, ό σύρτης ήταν ξεβιδωμένος κι' έλειπε έντελώς...

Κι' ή κλειδαμιά δέν είχε κλειδί...

“Μουν χαμένη λοιπόν;

Θάμενα άνυπεράσπιτη στό νύχια ενός κτήνους;

Απ' τή στιγμή άκουσα τώ βαρύ βήμα του 'Αρτέμη, προς τώ μέρος τής τραπεζαρίας. Βγήκε στό διάδρομο και τράβηξε προς τώ γραφείο του. Είχα τεντώσει τ' αυτιά μου κι' άκουγα, προσεκτικά. Τόν άκουσα ν' άνοιξη τήν πόρτα τού γραφείου του, να μπαίη μέσα και να ξανακλειήν.

‘Ανέντευσα κι' άνακούφισα.

—Και τώρα; Τι πρέπει να κάνω τώρα; ψιθύρισα, τρέμοντας δόκκληρη.

Για μιá στιγμή σκέφτηκα ν' άνοιξώ τώ παράθυρο και να ζητήσω βοήθεια. Μά μεάνιωσα άμέσως. Δέν ήταν οσωτό αυτό. ‘Η σκέψις τώ σκανδάλο με τρώμαξε.

‘Αεφανα ή σκέψις μου πήγε στό Λεάνδρο.

Ναί, μόνον αυτός μπορούσε να με σώση.

Σανάβρεξα τώ μέτωπο και τά μάτια μου με νερό και κολώνια κι' ύστερα άνοιξα σιγά-σιγά τήν πόρτα. “Ο διάδρομος ήταν έρημος. ‘Η ύπηρετρια σήκωνε τώ τραπέζι στην τραπεζαρία.

‘Αρουγκράστηκα λίγο ακόμα κι' έπειτα, σιγά-σιγά, τράβηξα προς τώ δωμάτιο του Λεάνδρου. ‘Ετραμα δλη. Εύτυχώς έφτασα μπρός στην πόρτα, χωρίς να μ' αντίληφθί κανείς. Έκει στάθηκα διστακτική. “Αν ό Λεάνδρος κοιμόταν, πώς θά τόν ζυ-πνούσα;

Χτύπησα ωστόσο έλαφρά και περιμένα.

Τό δωμάτιο ήταν σκοτεινό.

—Κοιμάται! ψιθύρισα κι' ή καρδιά μου πάγωσε.

Μά άμέσως, τήν ίδια στιγμή, άκουσα ένα έλασρό βήμα από μέσα και λαχτάρισα. ‘Ο Λεάνδρος άγρυπνούσε. Δέν έπρεπε ν' άνοιξη άπότομα όμως τήν πόρτα. Θά μάς άκούγαν. Έσκωψα τότε στην κλειδαρότρυπα και ψιθύρισα σιγανά, πολύ σιγανά:

—Λεάνδρε!...

—Μαμά!...

‘Ηταν ή φωνή του σιγανή, μά γεμιστη άνησυχία.

“Άνοιξε σιγά τήν πόρτα και κάρφωσε τώ βλέμμα του άπάνω

μου σαστισμένος.

—Μαμά, τί συμβαίνει;

Τούγενεφα να μιλάψ ψιθυριστά.

—Έλάτε μέσα, μαμά, μου είπε. Τι τρέχει; Τι σάς συμβαίνει;

Δέν έπρεπε να μτώ μέσα.

Δέν έπρεπε να χάνω καιρό.

Τόν παρέσυρα ως τόν καναπέ τού διαδρόμου και τώ είπα

γρήγορα-γρήγορα:

—“Άκουσέ με, παιδί μου. Φοβούμαι πώς ό πατέρας σου μωβ-ριζε κάτι στην μπύρα που έπια στό τραπέζι...

‘Ο Λεάνδρος σωριάστηκε στον καναπέ, σάν να τόν είχε χτυπήση κεραυνός. Τάχασε...

—Τό κεφάλι μου είνε βαρύ, συνέχισα. Τά βλέφαρά μου κλεί-νουν. Θά κοιμηθώ βαθεία. “Ε-λεος, Λεάνδρε, ξαγρύπνησε σύ για μένα!... Έίσαι ντυμένος... Δέν κοιμήθηκες ακόμα... “Ο πά-νος σου δέν σ' άφήνει να κοιμη-θής... Γίνε ό φύλαξ άγγελός μου, Λεάνδρε, σέ ίκετεύω!... Δέν ξέ-ρεις πόσο φοβούμαι!... Κάποια φριχτή άτιμία με άπειλει... Τρέ-μω δλη... Πνίγομαι!...

‘Ο Λεάνδρος σηκώθηκε δρθιος. “Εσφριξε τίς γροθιές του και μουμούρισε:

—Τι άτιμία, μητέρα!... Θά εί-δοτηήσω τήν άστυνομία...

‘Ηταν άφάνταστα ταραγμέ-νος.

—“Όχι, Λεάνδρε, του είπα. Δέν πρέπει. ‘Αρκεί νάχης τώ νού σου, παιδί μου. Μοί τώ ύπόσχεσαι;

—‘Αμφίβαλλεις, μαμά; Δέν θά κοιμηθώ ως τώ πρωί. Κι' άλλοιμονό του, άν αυτό που ύπο-ψιάζεστε είν' αλήθεια! Θά τόν σκοτώσω!...

—Λεάνδρε!

—Ναί, μαμά. Είνε ένας άναν-δρος, ένας άθλιος!

—Σε παρακαλώ, Λεάνδρε, μην έξάπτεσαι. ‘Εμπιστευομαι σέ σένα. Καί τώρα φεύγω... “Ο, πό-σο βαρύ είνε τώ κεφάλι!...

Τόν φίλησα στό μέτωπο κι' έ-κανα να φύγω.

Μά κλειζόμενος σάν μεθυσμένη.

Χλωμός και ταραγμένος ό Λεάνδρος, με συγκράτησε για να

μην πεσω και μ' άδήγησε στό δωμάτιό μου.

Τούδειξα εκεί τήν πόρτα.

—“Ο σύρτης λείπει! τράυλαιο. Είμαι χαμένη!...

‘Ο Λεάνδρος μωβριζε τώ χέρι και μωί ψιθύρισε:

—‘Ησυχασε, Φλώρα. Είμ' έγώ εδώ. ‘Ας τολμήσει ό άθλιος

και να σ' άγγισίη ακόμα... ‘Ας τολμήσει...

Με καληνύχτισε, μωβγενεφ για να ήσυχάσω, έκλεισε τήν πόρ-τα κι' έφυγε. Θέλησα να σκετώ τή θέσι μου, μά τώ μυαλό μου ήταν σταματημένο. “Ενας ύπνος βαρύς, άκατανίκητος, ύπνος ναρκαωτικό μούκλεινε τά μάτια. Κι' άεφανα βύθισα σ' αυτόν, δ-πως βουλιάζει κανείς μέσα σ' ένα τέμα!...

(Από τώ ‘Ημερολόγιο τής Φλώρας Μπριλλάντη)
Συνέχεια: Τι έγινε τίς ώρες ατέες τής βαθείας νάρκης μου;

Τι συνέθη κατά τήν καταραμένη ατή νύχτα;

Θά διηγηθώ τά πράγματα με τή σειρά τους, όπως τά έμαθα καταλεπτός από τώ Λεάνδρο.

Μισή ώρα ή τώ πολύ τρία τέταρτα άπ' τή στιγμή που άποκοι-μήθηκα, ό Λεάνδρος, που είχε άποσυρθή στό δωμάτιό του και περίμενε μ' άγωνία, προσέχοντας και στον έλάχιστο θόρυθο, άκουσε τήν πόρτα τού γραφείου του πατέρα του ν' άνοιξη.

(‘Ακολουθεί)

Σήκωσε τώ κηροπήγιο, έτοιμος να συντρίψη τώ κεφάλι τού παιδιού του...